

O stradă prea îngustă

Mihai Eminescu

O stradă prea îngustă
Părea că se făcea -
Și case lungi și negre
Pe două părți era.

Pe dânsa nu lucește
Un singur felinar -
Eu trec încet și fluier
În suflet cu amar.

Deodată simt în urma-mi
Venind, tiptil-tiptil,
Pas sfiicios de fată,
Ușor ca de copil.

Și simt cum că de brațu-mi
Un braț ușor s-anină -
Și simt că mâna-mi strânge
O mână dulce, fină.

Răsună miază-noaptea
Din turla neagră, veche -
Suntem atât de singuri
Și suntem o pereche.

Căci tu ești, tu iubită!
Și am dorit, ah, cât!
Să fim odată singuri
Și iată-ne în sfârșit!

Nici știi, copilă dulce,
Câte pe suflet am!
De când te întâlniră
Ochii mei, te iubeam;

Mi-erai atât de dragă -
Mi-era atât de dor -
Încât credeam adesea
Că trebuie să mor!

O, în sfârșit! Copilă,
Și ai venit - chiar tu!
Am așteptat norocul -

Norocu-acesta nu.

Cum dete peste mine?
Cum de-ai gândit să vii,
Să simt suflarea-ți caldă
D-urechea-mi c-apropii?